

אלתר נחמיה (תרל"ה-תש"ב; 1875-1942)

בנו השלישי של ה"שפת אמת". עלה לארץ ישראל בשנת תרפ"ה וביקש להשתקע בצפת, אך לאחר שנה עבר לירושלים שם מונה לר"ם בישיבת "שפת אמת". בשנת תרצ"א נאלץ לחזור לפולין בשל מצב בריאותו הרופף ולאחר שלוש שנים נתמנה למו"צ בעיר לודז'. בפרוץ המלחמה היה לראשון הרבנים שיצא בגלוי נגד היודנרט שהקימו הגרמנים, ובעקבות רדיפותיהם ברח לורשה. בגטו ורשה החמירה מחלת הלב ממנה סבל והוא נפטר בגטו בסוף שנת תש"ב.

מתוך: שבר בת עמי, פרקים בתולדות היהדות הדתית בתקופת השואה, יד ושם, 2002.